TELEcronica

DOAMNE, DOMNI ŞI DOMNIŞOARE...

Nu ştiu dacă vă e cunoscută situaţia aceea cam penibilă — dacă nu direct penibilă — cînd doi bărbaţi stînd de vorbă la o cafea în bar, la un colţ de stradă, la un pepsi sau fie şi un coniac, unul din ei începe să se uite peste umărul celuilalt, prefăcîndu-se atent la ce spune interlocutorul, dar de fapt urmărind cine trece, cine vine, cine pleacă. Mai ales — perechile care se vîntură. În special — femeile... Vorbele tale, ideile tale, bune-rele, dar adresate unui om, mor ucise de cite o pereche de cercei lungi pînă la umeri, de cite o eşarfă, de un decolteu, de un nimic. Poate că eşti plicticos. Amicul ar trebui să se ridice şi să-ţi spună: „eşti plicticos, hai să privim lumea, e mai interesant...". Poate că eşti plicticos; atunci ar trebui ca tu să-i spui amicului: „domnule, la revedere, te las să priveşti liniştit teatrul lumii...". Aşa ar fi ideal. Dar adevăru-i că lumea nu se mai poate concentra, amicii nu se mai pot concentra, nimeni nu vrea să admită asta şi ne prefacem că discutăm privind însă peste umărul celuilalt la doamne, domni şi domnişoare. Ca să-mi duc gîndul pînă la capăt — voi spune că aşa şi nu altfel s-a întîmplat trei zile în şir, cît ni s-a transmis meciul de tenis de la „Progresul". Teleprietenii cu care ci-că discutam, se uitau după doamne, domni şi domnişoare — şi oricine a intrat vreodată pe un teren de tenis ştie că aici populaţia e mai fascinantă ca oriunde. Aici vin bărbaţi frumoşi şi sportivi chiar la 60 de ani, femei superbe, fete uluitoare. E un mic spectacol — al tribunei — care ţine de cronica mondenă şi operatorii noştri au făcut cu voluptate cronică mondenă. Gros-planuri ale unor doamne cochete, sub umbreluţe cochete, prim-planuri ale unor domnişoare cu năsucul în vînt dacă le permiteau ochelarii-motocicletă, care ţind să ia proporţiile unui văl pus pe ochi, imagini îndelungi ale bărbaţilor-bine, ce să mai vorbim, celebrul cronicar monden Claimoor, cel care-l scotea din sărite pe nea Iancu Caragiale, ar fi fost încîntat. Am mai avut gros-planuri pe sticle de pepsi, pe pisicuţe aduse la meci, pe minerele rachetelor, pe prosoapele jucătorilor — şi aş continua inventarul numai ca să vă arăt în ce măsură teleamicii de la aparate erau neatenţi la ceea ce aveam de discutat, cu cîtă dezinvoltură se uitau peste umărul nostru, lăsîndu-ne „mască" în fotoliile noastre. Jocul? A existat şi un joc, firească — adică lungi planuri generale, fără relief, fără amănunte, ale terenului, dintr-un unghi care ne permitea să vedem din spate pe cel care servea şi departe, tare departe, pe cel care primea. Cînd jucătorii schimbau terenurile şi veneau să bea un borviz, sub nasul celei de-a doua camere, atunci îi vedeam bine. Dar cînd reluau jocul, după prima minge la serviciu cînd camera surprindea pe jucător, regia alerga la planul general care ţinea pînă se sfîrşea schimbul de mingi. Atunci din nou vedeam jucătorul într-un plan-mediu, şi uite-aşa, pe schema asta monotonă, picoteam clipe lungi, ca să ne trezească fie o duduie nostimă, fie o pereche de amorezi surprinşi în tribună cu mare interes. Nici un portret în joc, nici o fizionomie prinsă în luptă, nici un prim-plan sau gros-plan al încordărilor, nici o putere în a prevedea traiectoria mingii — ca să nu mai spun că din „dublu" minute întregi nu s-a înţeles nimic. Toată arta telereportajului — şi Victor Videriu ne-a dovedit nu o dată că ştie ce înseamnă a surprinde o luptă sportivă — se consuma pe de lături, în imagini secundare, şi cu atîta stăruinţă, încît, în numele esenţialului, deveneam gelos pe sticlele de pepsi, umbreluţe şi pisicuţe.

Toată această situaţie vizuală l-a obligat pe telecomentator — singurul care şi-a făcut datoria cu prisosinţă, poate chiar cu prea multă — să ne explice jocul şi ce se întîmplă pe teren cu mai multe vorbe decît de obicei, dacă obicei înseamnă o transmisie de tenis pe an... Dar încă o dată ne-au plăcut competenţa, acurateţea, exactitatea observaţiilor. Şi mai ales tonul, timbrul vocii perfect adaptat eleganţei tenisului. Rareori studioul ne-a făcut plăcerea să ascultăm o voce care în adîncul ei să se afle într-un acord secret cu logica şi atmosfera unui joc. E tot ce-i mai subtil în arta unui crainic. Dar tenisul rămîne un joc care trebuie explicat la TV, în fiecare an, în fiecare an, vom afla că originea lui vine de la franţuzescul..., şi că ofiţerul englez...

BELPHEGOR

AGNETA KUN ÎNVINGĂTOARE ÎN „CUPA PRIMĂVERII"

Pe terenurile Dinamo s-au încheiat întrecerile de tenis de cîmp, rezervate fetelor. „Cupa Primăverii" a revenit Agnetei Kun care în finală a întrecut-o pe Ecaterina Horşa cu scorul de 6—1, 6—4. Întîlnirea a fost viu disputată, contrar aparenţelor scorului. **Alte rezultate:** M. Ciogolea — V. Balaj 6—2, 6—2; A. Kun — A. Călina 6—1, 6—0; E. Dumitrescu — F. Butaş 6—4, 6—4; E. Horsa — A. Cîrnaru 4—6, 6—0, 6—2; A. Kun — M. Ciogolea 7—5, 2—6, 6—1; E. Horşa — E. Dumitrescu 7—5, 3—6, 6—3.

Pe terenurile centrului de antrenament nr. 2 continuă competiţia masculină. **Cîteva rezultate:** C. Popovici — M. Bogdan 6—1, 6—2; Stan Emil — N. Mirea 6—4, 6—2, A. Sütö — M. Turcu 6—1, 6—1; Z. Nemeth — A. Cruceanu 6—2, 7—5; A. Navrotchi — N. Mita 6—2, 6—0; D. Mocanu — P. Dumitrescu 6—2, 6—4; V. Sotiriu — C. Hîrju 6—4, 6—4; G. Boaghe — M. Rusu 6—2, 6—1; C. Popovici — Stan Emil 6—3, 6—4; A. Sütö — Z. Nemeth 6—1, 6—4; D. Mocanu — A. Navrotchi 6—3, 6—4; G. Boaghe — V. Sotiriu 6—3, 6—0. (S. I.).

LUMINI ŞI UMBRE PE PISTELE DE ATLETISM...

Biroul Federaţiei de atletism a analizat recent felul în care s-au desfăşurat primele două etape ale campionatului republican de atletism pe echipe, diviziile A şi B. Din punct de vedere valoric, actuala ediţie a campionatului a marcat o sensibilă creştere faţă de anii precedenţi, cu atît mai evidentă cu cît nu poate fi neglijat faptul că pregătirea din acest an a atleţilor noştri a avut de suferit din cauza iernii prelungite şi a stadioanelor improprii. Rezultatele înregistrate, în ansamblul lor, marchează un progres pe plan naţional, în special în ceea ce priveşte nivelul mediu. Atleţii fruntaşi, candidaţi pentru C.E. de la Atena, au luat, în general, un start promiţător sau chiar remarcabil (Şerban Ioan, Valeria Bufanu, Olimpia Cataramă, Carol Corbu, Virginia Bonci etc.). Un aspect important este şi cel al evoluţiei bune a multora dintre atleţii tineri: Ad. Darvaş, Fr. Gedeon, M. Chira, Gh. Ungureanu, Argentina Menis etc.

Organizatorii întrecerilor, în special Ploieştiul, Clujul şi clubul Dinamo (la etapa a II-a), s-au străduit să asigure meciurilor cadrul corespunzător. Din păcate, nu aceeaşi apreciere poate fi făcută şi la adresa altora, organizarea lăsînd de dorit în multe părţi (Braşov, Arad etc.).

Primele etape ale competiţiei au scos la lumină o serie de lipsuri vechi, pentru lichidarea cărora s-a făcut prea puţin sau nimic. Echipele continuă să aibă formaţii incomplete, sau atleţi fără valoare şi perspectivă, echipament pestriţ etc. Ceea ce este mult mai grav e faptul că la unele reuniuni s-au constatat încercări de fraudă (substituiri de atleţi, foi de arbitraj „măsluite", validări incorecte etc.). Pentru elucidarea acestor chestiuni intolerabile, biroul F.R.A. a decis stabilirea unei ample anchete, ale cărei rezultate să fie discutate la o viitoare şedinţă, după care să se treacă la măsuri disciplinare. Credem că F.R.A. va opera cu maximum de severitate în fiecare din aceste cazuri, asupra cărora vom reveni.

Pînă la lămurirea situaţiei şi judecarea unor contestaţii (atîtea contestaţii n-au fost depuse altădată într-un campionat întreg!) nu putem prezenta clasamentele după cele două etape.

● Se pare că conducerea secţiei de atletism a C.S.Ş. Bucureşti încă nu a înţeles că ceea ce e prea mult strică! Numai în acest fel ne putem explica faptul că o fată deosebit de talentată, cum este Florica Boca, cu puţin peste 16 ani şi cu un rezultat de 5,70 m la lungime, a participat în 27 de zile la 12 probe, în diferite concursuri. Cînd spunem aceasta ne gîndim la atîtea exemple de autentice talente care s-au ratat din cauza unei forţări premature!

● Din nou, se cuvin aprecieri bune ploieştenilor. Pistele de sărituri ale stadionului Petrolul se dovedesc adevărate minuni. Ele sînt rezultatul muncii amenajatorilor stadionului şi, deopotrivă, entuziastului antrenor Xenofonte Boboc. Calitatea lor s-a văzut în recentele performanţe de la înălţime ale lui Şerban Ioan şi Virginiei Bonci.

● Puştii pun nu numai probleme consacraţilor, ba chiar îi şi întrec în luptă directă. Nimeni nu se aştepta, desigur, ca Zamfirescu să fie învins pe „sută" de juniorul Darvaş, ca Deac să fie întrecut pe 400 m de un alt junior, Gedeon, ca Nichifor să piardă cursa de 200 m în faţa unui cvasi-necunoscut, Constantin Stan. Exemplele pot continua şi în cazul altor atleţi din lotul naţional. Ele dovedesc că „puştii" lucrează serios, că au talent; dar mai dovedesc că „titularii" nu pot dormi somn liniştit, aşa cum s-au cam obişnuit în ultima vreme...

● Viorel Suciu — redivivus! După o ascensiune cu totul remarcabilă ca junior (a deţinut chiar recordul european în proba de 110 mg) Suciu a decăzut încet-încet, autoeliminîndu-se din rîndurile valorilor atletismului nostru. Alexandru Mazilu, unul dintre cei mai pricepuţi antrenori de garduri din ţara noastră, l-a readus pe Suciu, într-o singură iarnă, pe primul plan al probei. De aceea, poate că victoria sa asupra lui Dan Hidioşanu nici nu este o întîmplare.

CONCURSUL DE PRIMĂVARĂ

Atleţii fruntaşi ai ţării, vor lua startul peste puţină vreme în cadrul concursului republican de primăvară al seniorilor. Competiţia, echivalentă unui campionat naţional, este aşteptată cu deosebit interes dat fiind faptul că acesta este primul concurs care-i reuneşte pe cei mai buni atleţi. În plus, concursul de primăvară constituie un prilej de selecţie pentru alcătuirea loturilor naţionale, chiar a echipelor reprezentative în vederea apropiatelor întîlniri internaţionale. Seniorii vor lua parte la meciul triunghiular Bulgaria — R. D. Germană — România (Sofia, 7—8 iunie), la meciul Köln — Bucureşti (21—22 iunie) şi la competiţia de pentatlon-decatlon Franţa — Iugoslavia — Italia — România (Paris, 21—22 iunie). În faţa juniorilor se află meciul Grecia — România (Atena, 16—17 iulie) şi concursul speranţelor olimpice (Sofia, 25—27 iulie).

● Concursul de primăvară al seniorilor se va desfăşura pe Stadionul Dinamo din Capitală, în zilele de 22—23 mai (pentatlonul şi decatlonul), 24—25 mai (celelalte probe). Fiind vorba şi de selecţia juniorilor, în programul tehnic vor figura probele de 3 000 m şi 1 500 m obstacole.

● F.R.A. a solicitat comisiei controlului antidoping din Ministerul Sănătăţii să efectueze un control la concursul de primăvară.

● De la I.A.A.F. a sosit zilele trecute noua tabelă internaţională de punctaj pentru cursa feminină de 100 m garduri, recent introdusă între probele pentatlonului. Cu ocazia concursului de săptămîna viitoare vor fi stabilite, deci, primele recorduri republicane de senioare şi junioare la pentatlon.

A XXIV-a EDIŢIE A CIRCUITULUI DE MARŞ P.T.T.

Tradiţionala competiţie de marş Circuitul P.T.T. aniversează anul acesta 24 de ani de existenţă. Dorind a marca în mod festiv acest eveniment, organizatorii concursului au luat din timp o serie de măsuri. Cursa se va desfăşura în ziua de 25 mai pe străzile din centrul Capitalei. În program figurează 4 probe: 3 km — factori poştali, 3 km — juniori mici, 10 km — juniori mari şi 20 km — seniori. La startul cursei seniorilor, în afara celor mai valoroşi concurenţi români, vor fi prezenţi o serie de atleţi renumiţi din străinătate.

UN REUŞIT CONCURS AL JUNIORILOR

GALAŢI, 14 (*prin telefon, de la trimisul nostru*). — După trei zile de întreceri, miercuri la prînz, a luat sfîrşit cea de-a IV-a ediţie a *Concursului republican de primăvară al juniorilor* la lupte libere. La această competiţie a tinerei generaţii, devenită tradiţională, s-au întîlnit peste 160 de concurenţi din toate centrele unde se practică acest frumos sport. Spre satisfacţia specialiştilor aflaţi la Galaţi, concursul a demonstrat că avem o pleiadă de tineri talentaţi, în special la categoriile mici, care îndrumaţi în continuare cu grijă şi pricepere vor putea deveni valori autentice. Tinerii sportivi, atît juniorii mici (pînă la 16 ani) cît şi cei mari (17—18 ani), au demonstrat în meciurile susţinute unele cunoştinţe tehnice apreciabile şi o ambiţie deosebită. Despre dinamismul partidelor vorbeşte şi faptul că deciziile de descalificare pentru pasivitate au fost ca şi inexistente. S-au evidenţiat o serie de sportivi din Bucureşti, Braşov, Lugoj, Tg. Mureş — care au ocupat cele mai multe locuri fruntaşe — dar o menţiune se cuvine şi centrelor de lupte din întreprinderile de mecanizare a agriculturii, care după 4—5 ani de la înfiinţare au început să dea roade. Centrele de la Călugăreni, Carei şi Orţişoara, de pildă, au avut la Galaţi reprezentanţi valoroşi.

Iată lista învingătorilor din acest concurs al tinereţii şi speranţelor: JUNIORI MICI: 48 kg — *I. Dumitru* (Rapid Bucureşti); 52 kg — *Cl. Veiner* (A.S.M.T. Lugoj); 56 kg — *N. Dorobanţu* (Rapid Buc.); 60 kg — *T. Veiner* (A.S.M.T. Lugoj); 65 kg — *Şt. Buceag* (Dunărea Galaţi); 70 kg — *D. Baloga* (A.S.M.T. Lugoj); 75 kg — *I. Mare* (Progresul Buc.); 81 kg — *A. Lungu* (Crişul Oradea); 87 kg — *I. Haer* (Mecanizatorul Carei); + 87 kg — *L. Grama* (Dinamo Buc.) — 14 ani, 94 kg! *Clasamentul pe echipe: 1. A.S.M.T. Lugoj* 25,5 p (antrenor Gh. Luca), 2. Mureşul Tg. Mureş 21 p, 3. Progresul Buc. 19 p. JUNIORI MARI: 48 kg — *I. Harapu* (Gr. şc. energetic Buc.); 52 kg — *V. Gheorghe* (Metalul Buc.); 56 kg — *M. Apostol* (Petrolul Ploieşti); 60 kg — *L. Birt* (Tractorul Braşov); 65 kg — *P. Androne* (St. r. Braşov); 70 kg — *M. Pîrcălab* (Tractorul Călugăreni); 75 kg — *A. Plenert* (Tractorul Braşov); 81 kg — *V. Ţigănuş* (Nicolina Iaşi); 87 kg — *L. György* (Mureşul Tg. Mureş); + 87 kg — *B. Simon* (Mureşul Tg. Mureş). *Pe echipe: 1. Tractorul Braşov 18 p* (antrenor I. Nemeş), 2. Tractorul Călugăreni 14 p. 3. St. r. Braşov 4 p. *Clasamentul general:* 1. A.S.M.T. Lugoj 38 p, 2. Mureşul Tg. Mureş 33 p, 3. Dinamo Buc. 26 p.

Toma RĂBŞAN

jucătorul nr. 13

BEŢIA GLORIEI

Sînt convins că mai toţi oamenii au anumite teorii filozofice cu care îşi explică unele fapte din viaţă. Ei bine, am şi eu una pe care am numit-o „teoria celor trei beţii". Să o explic, în speranţa găsirii de adepţi în teorie, neavînd însă intenţia de a forma o Ligă sau un Club.

Cea mai uşoară şi frecventă beţie este a vinului, care chiar dacă te-a făcut K.O., în picioare sau la podea, a doua zi trece lăsînd doar uşoare dureri de cap sau stomac. Dacă devine cronică este grav. Beţia banului începe şi se termină instantaneu cu apariţia şi dispariţia lui şi este direct proporţională cu cantitatea.

Cea mai complicată şi cu efectele cele mai nocive este beţia celebrităţii. Dacă la primele două acţionează individul conştient şi se ameţeşte, la a treia te servesc, pe nesimţite, şi prietenii, aceia care te iubesc, aceia care te venerează. Încep prin a-ţi zîmbi, apoi îţi oferă generos aplauze, îţi tolerează toate greşelile şi după ce te-au „terminat", te înjură. Tu, nici nu-ţi dai seama cînd ţi-ai pierdut modestia, încrederea, puterea de muncă, simţul realităţii, cînd nu mai eşti tu. Finalul: cu mult înainte de vreme devii un fost, o promisiune ratată, plătind scump uşurinţa cu care te-ai lăsat furat de vorbele dulci şi nu ţi-ai astupat urechile la sunetele lor perfide, ca Ulise, la cîntecele lui Circe.

Confirmarea teoriei mele am avut-o nu de mult, cînd am văzut pe jucătoarea Lucreţia Neagoe stînd cuminte pe banca rezervelor la „U" Timişoara şi aşteptînd ca antrenorul să o folosească cîte puţin pe teren, unde se pierdea în anonimat.

Nu sînt mai mult de doi ani de cînd Lucreţia Neagoe era o jucătoare din prima formaţie a echipei naţionale de tineret, echipă care după cîteva jocuri în străinătate a terminat cîştigătoare „Criteriul mondial al tineretului" din Olanda. N-am să uit uimirea tehnicienilor din Cehoslovacia, care-mi afirmau că nu ar fi crezut că o fată să aibă execuţii tehnice asemănătoare băieţilor şi nu pierdeau nici o ocazie s-o filmeze. Un gol marcat de Neagoe era aplaudat şi de fanaticii susţinători ai echipei adverse, pentru frumuseţea execuţiei lui. Era socotită un „fix" pe postul ei în echipa de senioare. Iar acum o văd deja pusă pe un raft din marele muzeu al sportivilor, care au strălucit o clipă şi s-au stins prematur.

Nu aş fi scris rîndurile de faţă dacă aş socoti-o un caz izolat. Din păcate, însă, şi nu numai în handbal, situaţiile similare sînt frecvente. Nu aş fi scris, dar de pe acum apar simptomele ameţelii şi la alte tinere cu aceleaşi posibilităţi de a ajunge mari jucătoare.

Se pune întrebarea: cine este de vină în această situaţie? Sportivul care a băut prea repede şi prea mult din cupa gloriei şi s-a ameţit, sau prietenii, susţinătorii, conducătorii, antrenorii care au oferit cu generozitate această licoare înşelătoare? Dacă pe sportivi îi putem acuza de lipsă de fermitate, pe ceilalţi îi putem face inconştienţi. Nu ştiu cum i-aş putea numi pe aceia care din dragoste, îi dau copilului după operaţia de apendicită sarmale, pentru că... a poftit.

Nu m-aş fi oprit la acest caz dacă echipa naţională feminină ar sta pe roze. Activitatea anului trecut ne-a arătat însă contrariul. Se pune mereu problema creşterii cadrelor de viitor. Nu cred că e pe deplin just, deoarece elemente valoroase sînt multe, dar nu sînt păstrate şi apărate în evoluţia lor. Trebuie să le apărăm de acei mulţi inconştienţi care circulă printre sportivi şi le dau să bea din cofa falsă a gloriei. Trebuie să fie scris pe porţile stadioanelor şi sălilor de sport: „Nu daţi sportivilor să bea cît sînt în activitate decît Pepsi; gloria s-o soarbă după ce au terminat cu sportul".

Dumitru POPESCU-COLIBAŞI

ŞI ÎNCĂ O ANONIMĂ

Rubrica aceasta a pătruns într-o zodie a anonimelor. După scrisoarea din Tg. Jiu, iată o alta, din Arad, al cărei autor ne spune „de vreme ce scriu, înseamnă că exist", dar ne anunţă, totodată, să nu-l căutăm la adresa indicată, pentru că s-ar putea ca acolo să nu-l găsim. Misteriosul nostru corespondent ne vorbeşte — ca şi precedentul — de cotizaţiile „benevole" pentru sport şi de „frecuşul" care ar putea urma în caz că un salariat ar refuza să se conformeze. Pentru a ne da iluzia realităţii, el citează cazul salariatelor de la U.T.A. şi al salariaţilor de la Uzinele de vagoane Arad, totul culminînd cu ICOA unde, cu ocazia distribuirii abonamentelor pentru stand, s-ar fi încasat „benevol" cîte cinci lei de la fiecare abonat.

De altfel — o ştim — dacă asociaţiile sportive au membri propriu-zişi, echipele au membri susţinători. Susţinătorii pot cotiza cinci lei sau cinci mii de lei pentru fondul echipei favorite, în cadrul asociaţiei respective — nimeni nu-i opreşte. Şi dacă aceste cotizaţii nu au o mare pondere cînd e vorba de echipele diviziei A, devin foarte importante pentru cele din divizia C (Unirea Negreşti a ieşit din campionat pentru că n-avea bani de deplasare).

Există deci suporteri gata să-şi susţină echipele, nu numai aplaudînd sau cîntînd cu trompeta, dar, totodată, există salariaţi care nu vor să susţină nici o echipă şi care îşi închipuie bieţii de ei — că sportul de masă nu se face prin cotizări „benevole", ci prin ieşirea pe stadion.

Şi există, pare-se, obiceiul de a transforma susţinerea materială a unor echipe într-o tombolă permanentă, fără bilete cîştigătoare. Există, pare-se, pe alocuri, pariuri „sportive" atît de mistuitoare, încît însăşi legea arde cu flacăra lor. Există, deci, pe undeva tendinţa de a nu spune „iubiţi sportul", ci „iubiţi-l, că vă tai".

Dar, de fapt

Departe de noi de a pune vreo bază pe corespondenţele anonime — chiar dacă ar fi iscălite — cînd de atîtea ori am avut ocazia să citim scrisori iscălite în care adevărul era eludat cu o dezinvoltură uluitoare.

Departe de noi gîndul de a ne însuşi insinuările în legătură cu benevola contribuţie pentru strandul ICOA sau cea privind cotizaţia benevolă lunară a salariatelor de la U.T. Arad.

Şi departe de noi gîndul de a nu lămuri pînă la capăt aceste insinuări.

Cînd, în articolul de acum o săptămînă, am cerut ajutorul opiniei publice din Tg. Jiu, într-o problemă similară, n-am primit nici un răspuns.

Nici unul!

Nimeni n-a confirmat şi nimeni n-a infirmat în scris sub iscălitură, *faptele relatate de corespondentul anonim. Nici măcar organele sportive locale. În schimb, ne-a sosit scrisoarea, la fel de anonimă, din Arad, spunîndu-ne că am nimerit la ţintă, dar că „glonţul este tot aşa de eficace ca un fir de nisip pentru un elefant". Oare opinia publică a suporterilor — şi a nesuporterilor — să fi fost înăbuşită sub îmbrăţişarea pasională a celor care le şoptesc fierbinte, la ureche, „iubeşte-mă, că te tai?"*

Oare nimeni nu vrea să ne ajute, cu adevărat, să lămurim toate astea? Oare opinia publică arădeană nu ne poate răspunde — mai puţin anonim — dacă se mai aplică sau nu metoda cotizaţiilor benevole? E nevoie, pentru a afla adevărul în acest sens, să se organizeze o anchetă de presă?

Poate că, de astă dată, în locul răspunsului aşteptat să nu primim o a treia anonimă, în care să ni se spună că la Brăila e la fel.

Camil BACIU

SINGUR PRINTRE STRĂINI...

Viaţa romanţată a lui Toma Aurel

VIII. „MOR PE RING, DAR NU MĂ LAS..."

Şi-a revăzut părinţii. A fost la Babadag două săptămîni. S-a antrenat cu fiăcăii din sat. A făcut plajă. S-a scăldat în Marea Neagră, a mîncat guvizi pe jăratec, aşa cum făcea cînd pribegea cu alţi copii pe mal, cu mulţi ani în urmă... Acum, s-a sfîrşit vacanţa. Îl aşteaptă o muncă grea şi aspră la Bucureşti, o trudă cu care l-a obişnuit de ani şi ani acest Leclerc, care a sosit şi el la Bucureşti înaintea meciului hotărîtor. Toma se antrenează la sala ACT şi sute de admiratori vin seara să-l vadă la lucru. Iată-l coborînd din avion la Băneasa şi pe italian. Gino Cattaneo e numai zîmbet şi încredere: „Voi furniza pe noul campion european la cocoş. Trebuie să-i stopeze cineva victoriile lui Toma Aurel. Eu voi fi acela".

O dată cu Gino au mai sosit Gramegna, managerul său şi Anselmo Villa, judecător al meciului. Un alt avion, de la Berlin, îl transportă pe Pippow, al treilea arbitru-judecător. Aproape 15 000 de spectatori s-au adunat la Venus ca să-şi unească vocile şi să-l susţină pe Toma Aurel în dificila sa ascensiune spre titlul continental.

Cattaneo pătrunde primul în ring şi salută plin de cordialitate publicul. Toma, întîmpinat cu o furtună de aplauze şi aclamaţii, surîde îngîndurat. A simţit, poate, după ce şi-a trimis „spionii" la antrenamentul lui Gino, că nu-i va fi de loc uşor astă seară. Într-adevăr, italianul abordează întîlnirea cu energie, dar şi calm, totodată. Trec două reprize echilibrate şi abia în cea de a treia o dreaptă îl scutură serios pe italian. În rundul următor se declanşează primul act al dramei. Ieşind dintr-un clinci, Gino sparge cu capul arcada stîngă a lui Toma. Primeşte avertisment, dar Toma — vădit incomodat — e nevoit să păstreze distanţa. Se schimbă în continuare lovituri foarte dure şi românul se află în vădită inferioritate. A devenit o ţintă sîngerîndă pe care Gino o încadrează cu lovituri teribile, necruţătoare. Dar, în rundul 8, Toma, cu o voinţă inegalabilă, contraatacă în stilul său caracteristic, asigurîndu-şi o superioritate incontestabilă prin numeroasele jaburi şi un-doi-uri la cap şi corp. Cattaneo loveşte din nou cu capul. Arcada dreaptă a lui Toma plesneşte şi ea. Toma, orbit de sînge, revine în colţul său clătinîndu-se. Leclerc, galben ca ceara, are un rictus de groază. Caută să oprească sîngele lui Toma şi apoi, deznădăjduit, îşi dă verdictul: „Nu mai poţi continua. Abandonează!" Toma aude strigătele spectatorilor din jur care îl acuză pe Cattaneo, vede ca prin ceaţă faţa impasibilă a acestuia şi deodată se pomeneşte urlînd: „Mor pe ring, dar nu mă las!" Pippow îi mai face un semn de reproş italianului şi-şi notează ceva în carnet. Cronometrorul bate în podeaua ringului. Leclerc caută să-l reţină pe Toma la colţ, dar acesta, cu sîngele şiroind pe faţă, se repede spre Cattaneo. E un uragan, parcă. O descărcare electrică. Loviturile sale furioase îl surprind pe Gino descoperit. El încasează zeci de croşeuri la cap şi, auzind dezlănţuirea entuziastă a arenei, îşi dă seama că omul din faţa sa nu e încă ÎNFRÎNT, aşa cum credea el văzîndu-l cu amîndouă arcadele sparte! Şi, atunci, în culmea furiei, Gino recurge la aceeaşi armă! Loveşte din nou cu capul în acelaşi loc vulnerabil: arcada dreaptă. Un torent de fluierături. Toţi spectatorii au văzut lovitura neloială. Gino îşi acoperă faţa cu mănuşile. Toma, cu arcada deschisă complet, e dus de arbitrul Pippow în colţul său. Medicii sar în ring. Spectatorii din primele rînduri sînt gata să năvălească şi ei în careul magic. Pippow pronunţă decizia: „Învingător prin descalificare...".

Toma Aurel este din nou campion european la categoria cocoş! Strigătele de triumf îl cheamă spre mijlocul ringului. Acoperîndu-şi sprîncenele cu un bandaj, Toma Aurel răspunde ovaţiilor. Într-adevăr, se poate spune că acest al doilea titlu european l-a plătit cu sîngele lui... La vestiar, în vreme ce doctorii îi prind arcadele în copci, Tomiţă declară plin de curaj: „Nu vă speriaţi de zgîrieturile astea... Mă fac eu bine. Acum aştept meciul vieţii, cu Escobar". Cattaneo e laconic: „Sînt dezolat. Fără acest accident, cîştigam". Dar germanul Pippow, arbitrul-judecător, pune lucrurile la punct: „Cattaneo s-a făcut vinovat de repetate lovituri cu capul. Nu aşa se obţine un titlu european. Pînă la ultima rănire, Toma avea avantaj la puncte". Leclerc, obiectiv ca-ntotdeauna, remarcă: „Gino a avut o valoare nebănuită. Toma Aurel s-a supraantrenat. Nimeni altul, însă, n-ar fi avut atîta voinţă ca să învingă ca el!".

Nu trece mult şi bucureştenii asistă la o altă dramă a ringului. Pe ecrane pot fi urmărite secvenţele mult aşteptatei revanşe Schmelling-Louis din 23 iunie 1938. Madison Square Garden. Aproape 80 000 de spectatori au plătit preţurile cele mai piperate ca să vadă o luptă de numai două minute şi patru secunde! Iată... Un atac rapid al „mitralierei din Detroit". Max se refugiază în corzi, dar o lovitură îngrozitoare la bărbie îl plesneşte ca un fier înroşit. Germanul se prăvăleşte mai întîi în genunchi, apoi pe toată lăţimea ringului! Se ridică la „6", dar o nouă rafală şi mai teribilă îl ţintuieşte la podea definitiv. E internat imediat la spital. Joe Louis declară: „Îmi pare rău că Schmelling suferă...".

Citind aceste declaraţii, Toma îşi pipăie arcadele. Rănile s-au închis, pielea s-a tăbăcit iarăşi. Vor rezista oare ele în viitoarele lupte? Trebuie, Trebuie să se apere bine de tot. Mai ales la 3 octombrie.

Benny Lynch e mai tînăr ca Toma Aurel cu doi ani. Dar, deşi n-a împlinit 25 de ani, are în „panoplie" 53 de victorii din 57 de întîlniri. A boxat cu toate somităţile categoriei cocoş: Sangchilli, Mulligan, Montana, Peter Kane etc. şi a deţinut centura de campion mondial timp de trei ani! Acum, auzind de isprava lui Toma, i-a aruncat mănuşa, precizînd că-l aşteaptă la Londra, la arena Earl's Court, în seara de 3 octombrie 1938. Toma Aurel îşi face bagajele din nou, trece prin Paris, îl ia pe Leclerc şi cu el la braţ coboară la Londra. Sala Earl's Court este una dintre cele mai selecte din Anglia. Cînd priveşti din ring, vezi o mare de capete, dar domnii sînt îmbrăcaţi în smochinguri, iar doamnele în elegante toalete de seară... Benny e favoritul acestui public aristocrat pentru că scrima lui pare inegalabilă în ring şi nimeni nu-şi aminteşte să-l fi văzut vreodată la podea. Dar iată că, în această tristă seară de toamnă, „lord Benny" nu va scăpa de ruşinea k.o.-ului. Acest Toma Aurel îl scutură bine cu cîteva lovituri în repriza a 2-a şi Benny Lynch se trezeşte pe jos ascultînd cum arbitrul numără pînă la patru! Nu se dezmeticeşte bine şi, în mijlocul strigătelor de oroare, Benny îşi dă seama, în rundul 3, că a rămas la podea mult mai mult decît îi îngăduia regulamentul luptei! Leclerc îşi bate elevul favorit pe umeri: „Ai terminat repede cu el". „Ca să n-aibă timp să-mi spargă şi ăsta arcadele!", mormăie Toma. A doua zi, toate ziarele din Londra şi Paris subliniază cu titluri mari victoria românului. Reporterul de serviciu de la „Gazeta sporturilor" din Bucureşti rămîne şi el cu gura căscată. Apoi urlă în telefon: „Cum? Repetaţi, vă rog... k.o. repriza a 3-a? Precis? Pe Benny Lynch? Precis?" James Buttler scrie în „Daily Herald": „Era mai mare jalea să-l vezi pe Lynch cînd Toma lucra cu dreapta şi cu stînga. În 6 minute şi 32 secunde, cît a durat lupta, Lynch n-a dat cinci pumni. Toma lovea fără întrerupere".

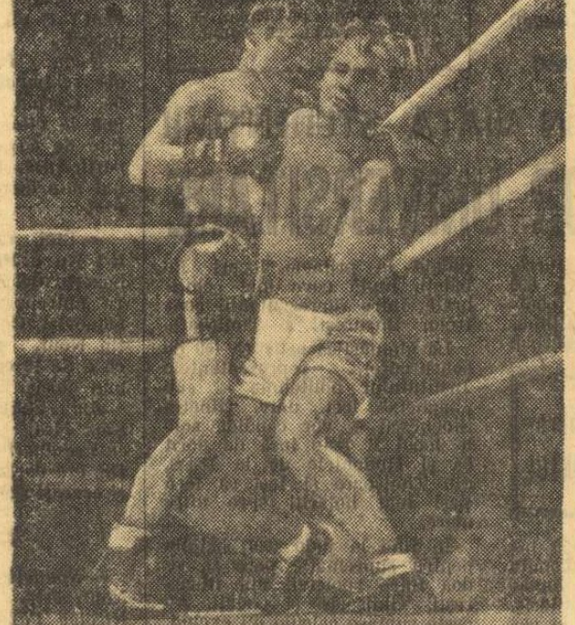

Peste cîteva secunde, Benny Lynch (dreapta) va fi definitiv trimis la podea de către Toma Aurel

Impresarii londonezi roiesc ca muştele în jurul lui Leclerc. Acesta alege, dintre zecile de oferte, una. Meciul cu Len Hampston, o tînără speranţă din Leeds. Hampston e blond, subţirel, dar plin de vigoare. Cînd vine la mijlocul ringului, londonezii rid satisfăcuţi. Len e mai înalt ca Toma cu un cap. Dar românul nu se sperie cu una cu două. Pisează stomacul adversarului pînă ce acesta se apleacă şi atunci îl pocneşte, cu un upercut, drept în bărbie! Len cade jos în rundul 2, se ridică, îşi revine, echilibrează lupta, dar numai pînă în repriza a 5-a, cînd Toma Aurel, la capătul răbdării, provoacă un „corp la corp" în colţul englezului. După cîteva lovituri, ambii adversari ies sîngerînd. Toma găseşte o spărtură şi trimite croşeul de dreapta exact în bărbia englezului. Hampston îşi muşcă limba şi cade la podea, k.o.

Noaptea, Tomiţă se plimbă pe malul Tamisei. Scoate apoi muzicuţa de gură şi, singur, nevăzut de nimeni, începe să cînte. E bucuros! Simte titlul mondial mai aproape ca oricînd. A citit în ziare că Hook l-a învins pe Escobar la New-York, deposedîndu-l de titlu! Şi acest Hook nu e altul decît indianul pe care îl tăbăcise bine de tot, acum un an, pe Broadway...

— Acuma... acuma e momentul prielnic. Doamne, de-aş avea un pic de noroc! — exclamă Toma Aurel, privind apa Tamisei care se scurge leneşă sub privegherea cerului trist de toamnă. Dar anul 1939 nu va fi atît de norocos pentru el...

George MIHALACHE

Viitorul capitol: O NENOROCIRE NU VINE NICIODATĂ SINGURĂ...